



## ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον  
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιακόσα  
κι' ἡ φυλή μας πάντα ὄρθωσα.

### Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.  
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τὼ φράγχα εἶναι μόνο ο.  
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — ὁ ἕ κ α φράγχα καὶ ἴ σ τὸ χ ἔ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή  
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή  
πρὸς δύο εἰκοσάφραγχα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει  
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δεκαπέντε τοῦ Γενάρη,  
νέο ὄραμα θεγγάρι.

Ἐνενῆντα κι' ἑξακόσα,  
κι' ἡ πατρὶς χοροπηδόσα.

### Τοῦ Παρθασσοῦ χορὸς καθ' ὅλα ζωηρός.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς ἀπὸ τὴν Γαλαρία  
κυντάζουν κάτω τοῦ χοροῦ τὴν τῶση φασαρία.)

Φ. — Ἄπ' τὸν χορὸ τοῦ Παλατιοῦ τοῦ Παρθασσοῦ τὸν μπά-  
Π. — Ἐπίδημια τῶν χορῶν καὶ σούσουρο μεγάλο. (λο.)

Φ. — Χορὸς τὸ μόνον μέλημα,  
τὸ μόνο μας γιαγκίνι,  
κι' ὡς ποῦ τὸ νέον ἔλλειμμα  
περίσσευμα νὰ γίνη,

ἰμπρός ἴσῃς σάλας τῶν χορῶν νὰ κίψουμε λιθάνι  
'στού τάδε τὰ παράσημα, ἴσῃς δεινά τὸ φουστάνι.

Π. — Ὦχ! ψυχὴ μου ἴσ'α Πατῆσαι..  
'τίτος θὰ μὲ πιάσῃ λύσσα  
μὲ τῶν Ἀθηνῶν τοὺς μπάλους  
τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους.

Μ' ἔσκασαν τὰ Παρλαμέντα  
κι' ἡ παρλάτα κι' ἡ κουβέντα,  
τῆς Βουλῆς ἡ βαρβατίλα μ' ἔχει κάνει νευρικό,  
θίλω δέρμα, Φασουλή μου, νὰ μωρίσω θηλακό.

Μὲς ἴσ'τους μπάλους θὰ ποζάρω  
μὲ βελάδες, μὲ φτερά,

καὶ θὰ τρίχω ν' ἄγκαζάρω  
δεξιά κι' ἀριστερά.

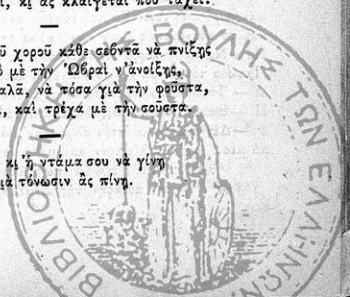
Ναυτιῶ μὲ τοὺς σωτήρας... τὸ κεφάλι τῶν γλαστρί...  
τὴν κυρία μου θὰ πέρνω  
καὶ ἴσ'τους μπάλους θὰ τὴν σέρνω  
κι' ἔταν φέρη, καθὼς λῆγουν, ἐμβρυον ἐν τῇ γαστρί.

Ποῦ μὲ βρίζεις, ποῦ μὲ χάνεις,  
'στούς χορὸς μὲ τὴν κυρία,  
δὲν θὰ φειδωαίκα διαπάνης,  
ὄλο καὶ κοκεταρία,  
καὶ θὰ γίνη κουμπαραῖς  
γιὰ τὰ λούσα τῆς κυράς.

Φ. — Ἔτσι σὲ θέλω, Περικλῆ, πάντα γλεντίζε μὲ κίρι  
κι' ὄχι μὲ τῶσαν σκίψουν καὶ μὲ φροντίζω νίφη,  
κι' ἂν θέλῃς ἀνοικτὴ καρδιά καὶ δυνατό στομάχι  
ρίχτο ἴσ'την καλοπέρασι, κι' ἂς κλαίγεται ποῦ τάχει.

Μέσα ἴσ'της γλόκαι τοῦ χοροῦ κίθρ σεντὰ νὰ πνίξῃς  
καὶ τακτικό λογαριασμό μὲ τὴν Ὠβραὶ ν' ἀνοίξῃς,  
νὰ τόσα γιὰ τὸν φραμπαλά, νὰ τόσα γιὰ τὴν φούσα,  
καὶ τρίχα μὲ τὸ βίλαβι, καὶ τρίχα μὲ τὴν σουσα.

Φθάνει κυρία τοῦ χοροῦ κι' ἡ γνάμ σου νὰ γίνῃ  
καὶ μόνο ραδιοκόζουμο γιὰ τῶνωσιν ἄς πνῆ.



Ξέρεις τὸ ραδικόζουμο κατὰ τὰς νέας γνώσεις  
τῶν ἀδυνάτων στομαχίων γιαιτρῶν τὰς νευρώσεις.

Μόνον ὁ μπάλος, μόνον ὁ μπάλος  
ἄλων τῶν πόνων εἶναι γιαιτρός,  
πλήρωμα, μίστια, χόρον' ἰξάλλως,  
ἀφέντης εἶσαι κωδῶν τρῆς.

Τόσαις θυσίαις ἄς πᾶν χλάλι,  
πῆλα, σουσου τοῦ αὐτουράδα,  
κι' ἄς τρώμε μέσα 'στὸ καρναβάλι  
σκακί, ρεθίθα καὶ φασουλάα.

Π. —

Πάλι: χορός, βρέ Φασουλή,  
'στὸν Παρνασσὸ μᾶς προσκαλεῖ,

ἀλλὰ χορός γιὰ τὴν Σγολὴν τὴν παιδὸν τὸν ἄπῳρον,  
καὶ πάλι πλῆθος φουτανίων καὶ πλῆθος σπαθεφόρων,  
καὶ βλέπομε σὰν γαγγῆρα ἀπὸ τὴν Γαλαρία  
τὸ ξίφος, τὸν ποτόγυρο, τὴν λιμοκοντορία.

Φ. — 'Ο κόσμος ἰξεγέλιεσ' ὅτ' ἄβησεν καὶ ἄπάνω,  
μὰ μὴ νομίζῃ, Περικλῆ, πῶς λίστα θὰ σοὺ κάνω  
γιὰ χρονατὰ ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκὰ κομμάτια,  
ποῦ 'στὸ χορὸ τοῦ Παλατιοῦ σοὺ θημπούσαν τὰ μάτια.  
Μὴ θέλῃ: πάλι: νὰ σοὺ 'πῶ γι' αὐτοὺς τοὺς τοσπεπῆρας  
κι' αὐταῖς τῆς ντάμας τῆς γνωσταῖς... τῆς ξίρας καὶ τῆς εἰδῆς.  
Π. — Μὰ 'πέε μου, σὲ παρακαλῶ, βρέ Φασουλή σακάτη,  
ποῖα νὰν' ἐκείνη πούρχεται;

Φ. — Τὴν εἶδες 'στὸ Παλάτι.  
Π. — Δὲν τὴν θυμοῦμαι, Φασουλή, καὶ 'πέε μου τὴν νὰ ζήσῃ.  
Π. — Ἐγὼ σματάδα νὰ σοὺ 'πῶ κι' εἰδῆς θὰ τὴν γυρίστῃ.

Π. — Μ' ἔκασας μὲ τὰ λόγια σου, θαδέουλο μπυχιτάβαν.  
Φ. — Εἰς τὸν χορὸ τοῦ Παλατιοῦ 'φοροῦσε κρέμ φουτανίαν,  
μὰ σήμερα φορεῖ λευκὸ, βρέ Περικλῆ χαμίνα,  
καὶ Φίλιππα τὸν ἄνδρα τῆς νομῆς μὸς τὸν λίνε.  
'Ακόμη δὲν τὴν 'γυρίσασαι;... ὄρεε, γαμπρὲ, κουρέτα.

Π. — Ἡ Πεσματζιζόγλου φαίνεται μὲ μαύρη ντουλαέτα.  
Φ. — Γιὰ κῦττα καὶ τὴν Ζιροτροῦ πῶς λάμπει μὲς 'στὸ μπά-  
Π. — Πῶς μοῦ τὴν εἶπες; (λο.)

Φ. — Ζιροτροῦ, κι' ἔχει πατέρα Γάλλο,  
σπουδαῖο Καγκιλλάρου 'στὴ Γαλλικὴ Προεδρία...  
γιὰ 'ὄς κεφάλι μὲ ἄφορα, θεοστραβε Γαβία.  
Βλέπεις κι' ἐκείνη μὲ τὰ μπλέ;

Π. — Τὴν βλέπω, βρέ μαριόλο.  
Φ. — Δὲν εἶν' ἐκείνη, ποῦπαίσε μὲς 'στὸ Παλάτι ρόλο;  
δὲν εἶν' ἐκεῖν' ἢ σὺζυγος ἐκείνου τοῦ Γρηγόρη,  
ποῦ φέρμα τρικουβεργο Λουὶ Κατόρξ ἰφρέτι,  
κι' ἐβγάλαμε τὸν σβίρο μᾶς ἀπὸ τὸ κῦττα κῦττα  
κι' ὄλο γι' αὐτὸ κουβέντιζαν ἢ Δέλτα μὲ τὴν Βῆτα;

Π. — Γιὰ τὴν Ζλατάνου μοῦ 'μιλεῖς;  
Φ. — Γι' αὐτὴν, ξυλένια φάτσα...  
δὸς πεταλούδας κρέμονται κι' ἀπὸ τὰ ὄπο τῆς μπράτσα,  
τὶ σκίρτσολ... ρέβουν κρημασταῖς  
ἀπὸ κατόχρωσας κλωσταῖς,

καὶ τῶρ' ἀπὸ Λουὶ Κατόρξ ἐβγάλε πεταλούδα  
καὶ τὸ καινούργο φέρμα σὰν τῆλο τῆς τραγοῦδα.  
Π. — Νὰ κι' ἢ κυρία Μπουμπαλλὶ μὲ τριανταφυλλί,  
'ἴσωνα τὸν ἄνδρα τῆς τὸν λίνε, Φασουλή.

Φ. — Ἰάσωνα δὲν κατέκτησε τὸ τῆς Κολυβῶς δέρας;  
Π. — Θαμάζω κἀποιας, Φασουλή, τοὺς λάμποντες ἀστέρας.  
Φ. — Δὲν διακρίνεις 'στὸν σωρὸ καὶ μὴν Ἐπαρχιώτιδα;  
μὰ μέσα 'στὴν παλιρρῖαιαν καὶ μέσα 'στὴν ἀμπίοντα  
βλέπεις τὴν Ἀμπατ, μπουνατάλ,  
τὴν ἀδεαφὴν τῆς Σεμελά;

Νὰ τὰ λορῶν ἂν τὴν ἰδέσῃ... πῶς 'μοιάζει σὰν Σεμελή,  
κι' ἂν εἶναι καὶ τῆς Σεμελά καθόλου μὴ σὲ μίλη.

Π. — Βλέπεις τὴν κόρη τῆς χρυσῆ τοῦ Δημητρίου Ράλλη,  
ποῦχει σὰν τὸν πατέρα τῆς ὀλόχρου κεφάλι;

Φ. — Βλέπω τὴν Σματῖθ, Περικλῆ, τὴν Ἀμερικανίδα,  
ποῦ 'στὸν χορὸ τοῦ Παλατιοῦ θαρρὰ πῶς δὲν τὴν εἶδα.  
Π. — Πωλοποικουντήματα, σπορῶνται, ἀλαλητὸ καὶ χάβρα!...  
νὰ κι' ἢ μικροῦλα τοῦ Μπασαῖ, πρωτόγαλο ροντάνι,  
κι' ἢ Ρόμπερτσον κι' ἢ Κλίτον κι' ἢ Λίστου μὲ τὰ μαῦρα,  
ποῦ 'στὸ μπαστόν, βρέ Φασουλή, καμμία δὲν τὴν θῆναι.

Φ. — Κατίθα κάτω 'γρήγορα, 'στὴν αἴθουσα προχώραι,  
γιὰ κῦττα κι' ἔναν κοίλαρα, ποῦ πάει τοῖχο τοῖχο,  
μὰ νὰ! προβαίνει μὲ τὰ ροῦ τοῦ Κυριακούλ' ἢ κόρη,  
ὅπου γι' αὐτὴν 'μπορεῖ νὰ 'πῆς τὸ Σωλομοῦ τὸν σῆχο:  
'αἰωφόρος κόσμος, ἥθικός, ἀγγελικὰ πλασμένους,  
κι' ἔγω προσθίτω, Περικλῆ, καὶ ροστολομένους.

Π. — Κῦττα τὴν κυρίαν Στρεῖτ, κῦττα λούσο καὶ σὺχάτσα...  
ἔρχεται κι' ἢ Βλαγαλίνα μὲ τὴν κόρη τῆς τὴν Μάτσα...  
τὶ γαρνὰ καὶ τὶ βελουδα ἠγλειτῆς πολυτελείας,  
τῆς κωττάζω καὶ θυμοῦμαι τὰ νερά τῆς Στυμφαλίας.

Φ. — Σὶ κορίτσα περισσὰ  
κῦττα δεσποινίδα τρέλλα,  
τὴν Γαϊοβὰνα τοῦ Κρασσά,  
περιχόστηθι κοπέλα.

Π. — Δέικτα 'ξόβεργε τὰ στήνα νὰ περάσῃ νὰ πιαστῇ...  
κῦττα καὶ τὸν Μανουσακὴ τὸν ἀνθοσπορῶντιστῆ.

Μὲς 'στὸ καρὸ τοῦ Βασιλῆ  
ἔχει καροῖ τοῦ χορευτῆ  
τὸν Γούσιο μὲ τὰ γαλιὰ,  
σπουδαῖο τηλεγράφῆ.

Φ. — Κι' ἢ Μανουσακὴ, κόκκινη τῆς ὄρας ντουλαέτα,  
νὰ κι' ὀ Μπελλῆνη, οὐκαστῆ, τοῦ Μετζίτσοφρέτα,  
νὰ κι' ὀ Ζλατάνος, κόκκινον κωττάζω τὸν Ἄλικο,  
μὰ καὶ τὸν Μαρνιόπουλο κωττάζω τὸν Ἄλικο,  
ποῦ μὰ φορὰ 'εχάσθηκε, βρέ Περικλῆ κεφάλι,  
καὶ λὲν πῶς 'μπῆκε μὲ μοζάκι μὲς 'στου χοροῦ τὴν σάλα.

Π. — Ἰοῦ κι' ὀ Βασιλόπουλος ὀ Γιάννης παραπίτρα,  
ὀ Ζαχαρίνος, ὀ Γιαννῆς,  
ὀ Ἰάλλυλος τῆς Ἐθνικῆς,  
μὲ σεβαστὴν γαστῆρα.

Φ. — 'Ο ταγματάρχης Πεταλάς τὸν μπάλο διευθῶναι  
κι' ὀ Χαζιπῆτρος τὸν κωττά καὶ ξεροκαπνίει.  
'Όταν ὀ Χρόστος, Περικλῆ, εἶν κυβερνᾶ τὸν μπάλο,  
τότε ποῦ λὲς βλαστοῦματα κι' ἄλλοι σὲ κῆθε κάλο.

Π. — Περὶ 'μπροστά σου μὲ τὰ ροῦ ἢ λιγερὴ Μερκάτι.  
Φ. — Αὐτὴ νομῆς, Περικλῆ, δὲν ἔχ' ἂν τὸν ὀ Παλάτι.

Π. — Νὰ κι' ἢ μαντάμ Μελισσηνοῦ, θυγάτηρ Σταυροπούλου.

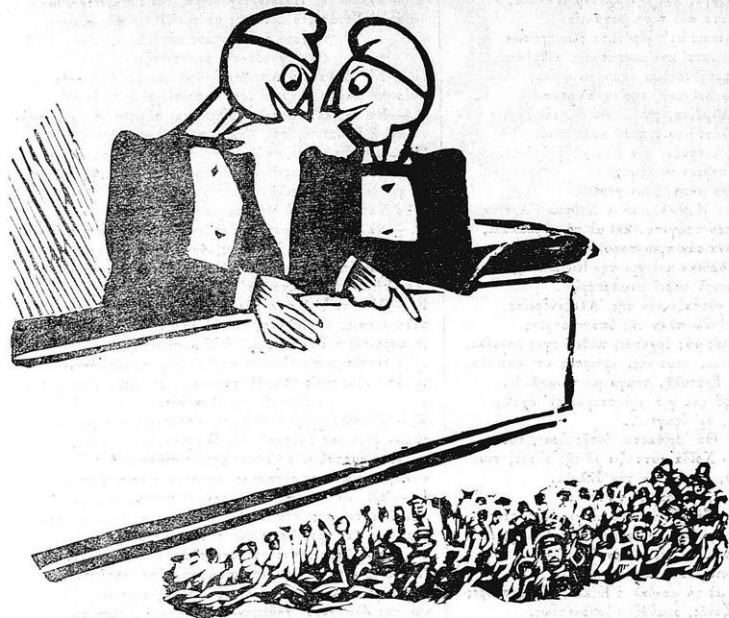
Φ. — Βλέπω μὲ τὸ κορίτσι τῆς τῆς Ἰορδανοπούλου.

Π. — Καλησπερίξω δὸς ψυγαῖς, μάννα καὶ θυγατέρα,  
ἢ μάννα στέκει παρὸς κι' ἢ κόρη παραπίτρα.

Φ. — Ἐτὶ γαλαρία, Περικλῆ, τὸ μάτι μου γυρνῶ  
καὶ βλέπω τὴν Κοκκίανη, καὶ τὴν Μαντάμ Περνῶ,  
μὰ καὶ τὴν Χαζιπῆτρονα κωττάζω παραπίτρα,  
τῆς Εἰρηνοῦσας ὀλησθὴ τὴν σεβαστὴν μητέρα,  
νὰ κι' ἢ Θεώνη τοῦ Βλαστοῦ μετὰ τῆς θυγατρῆς τῆς,  
νὰ κι' ἕνας τσαλαπετινῆς, τῆς Μιχαλοῦς χροστίνας;  
κι' ἢ σὺζυγος ἢ ζηλευτὴ Καμποροῦλου τοῦ Γιάννη  
κάτω κι' ἄπάνω φαίνεται καὶ περπατοῦς κάνει.

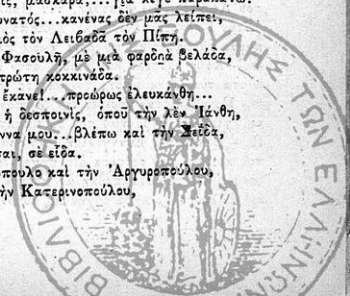
Μὰ νὰ πλησιῶν κίονος  
κι' ἢ κόρη τοῦ Φωκίονος  
τοῦ Σακελλαρποῦλου,  
Προξενικοῦ Συμβούλου.

Π. — Πολὺς ἰβρώτας χύνεται... τί κάμνος, τί ζῆστη;  
μὰ νὰ κι' ἢ Μάγκου, Φασουλή, μὲς ἀπὸ τὸ Τριεστὶ,  
κι' ἢ Σταυρινάκι ἢ δεσποινὶς ἀπὸ τὴν Ὀδοσσο,



κομμάτι: πρώτο νόμισμα και νόμισμα χρυσό, που με την θειά της κάθεται την 'Αντωνοπούλινα, την σύζυγον του λοχαγού με ντουλαίτα φίνα.  
 Φ. — Μά τί σου λέει, Περικλή, κι' εκείν' ή Καποδίστρια; 'στ' 'Ανάκτορα δέν χέρφε, μα σήμερα χερσέει, νά κι' ή Δελεή του Κριεζή, λευγέλιων υπασιπίστρια, που καθεμιά τήν θεία της τήν ύψηλή ζηλεύει.  
 Π. — 'Ιδού κι' οι Πρίσβεις οι γνωστοί κι' ο κόσμος της Αύλης, μα κίττα και τό μούτσουνο μικρού λιποκοντόρου, σώπα κι' ή Βίμπριν έρχεται, τρέ κόμ ή φή Γαλλίε, που 'μερίζε τό κοτόιδι της εάν τό λειρι κεκούρου.  
 Φ. — Βλέπω τόν Φούγκ, τόν έγγονόν του Γεωργίου Σταύρου, μα έγω του κάκου μαρτυρώ καμιά συγγάτσα νάβρω, μα φαίνεται κι' ή δίσπινα Σπιριδωνός του Μαύρου, Ρωσσίς τό γένος, Περικλή, τό φερέμα της μαύρο.  
 Π. — Πώ! πώ! τί κόσμος σπράχνεται, που δέν χωρεί θελών, νά και κορίτσια μάλαμμα τά του Χρυσοβελώνη.  
 Νά κι' ή Παρβίν, γεράν ντεκολτέ, 'στή θεία της δέν στέκει, πότε 'στή σάλα βρίζεται, πότε 'στή γαλαρία, μα νά! κι' ο πρόφη Δημάργος σέ μιά γωνιά παρτέκει όλα τά 'βρίσκει μπόσικα κι' ανάλατα και κρία.  
 Φ. — Τι ζίστη, Περικλίτο μου, εάν Τούρκικο λουτρό, κίττα τόν 'Αντωνόπουλο τόν οδοντογιατρό, αυτός, καθώς μου φαίνεται, δέν ήλθε νά χερσίφη, μα πονοδόντος; δυνατούς καμπίσων νά γιατρέψη.  
 Π. — Τρέψουν 'σόν 'Αντωνόπουλο μαριόλιας και μαριόλια, κίττα μάσικαις, κέρ γιατρέ, και δόντια πονεμμένα... κι' ο Δευτεραίος έρχεται, πούχει τό πρώτο μπόλι, και χρίσμα, βρέ Φασουλή, με μπόλιας κι' έμένα.

Φ. — Νά κι' ο του Στόλου Τσουκαλάς με τά γλυκά τά χειλή, που κι' ειατήριό μεσό τόν λέν γνωστοί του φίλοι, υπασπιστής του Κριεζή μ' ολόχρωστα γαλόνια, και με πολλά παρίσημα, σειρήτσια και κορόνια.  
 Π. — 'Ιδού κι' ή ματμαζή Τσουρη, του Πειραιώς πύτσου, μα βλέπω και την Μιταυτή, και τόν Κοκλόμπαση Πλατή, που 'πήρε και παρίσημον από τό Μαυροβούνι.  
 Φ. — Βλέπω και μιά, βρέ Περικλή, με νάξια και καπρίτσα, μα βλέπω και του Γονατά τήν χαιδεμμένη Νίτσα.  
 Π. — Νά κι' ή Σωτήλη, Φασουλή, του ταγματάρχου κτάμα, και Πειραιώταις έθβασαν μες 'στου χορού τό έδραμα.  
 Φ. — Θάρρω πώς μας τους έφερε βαγόν' ιδιαίτερος, ο Χρήστος Κούτσας; έρχεται κι' ο Θεωδωρής ο Σέρρος, και Σύμβουλος άκυρωθείς, ο Δρίβας ο Θανάσης, κι' άκούς για τήν άκυρωσί και σούρχεται νά ακάστη.  
 Π. — Ξέρεις εκείνον τόν γιατρό;  
 Φ. — Ποιόν; τόν 'Αλεβυζάτο;  
 Π. — Κι' αυτόν τόν ζέρεις, μασκαρά;... για λίγες παρακάτω.  
 Φ. — Είναι χειροεργος δυνατός... κανέναν δέν μας λείπει, κι' 'ιδρώτος λούζει ποταμός τόν Λειβαδά τόν Πίπη.  
 Π. — Κίττα τόν Μίκιο, Φασουλή, με μιά φαρνά βελάα, ακόμη τήν διατρήει τή πρώτη κοκκινάα.  
 Φ. — Ο χρόνος πώς τόν εκάνει... προφώς 'λευκάνθη...  
 Π. — Περνά κι' ή Γκιών ή δεσποινίς, όπου τήν λέν 'Ανθη, κι' ή Νάσσου Τζίννη, μάνα μου... βλέπω και τήν Σείδα, μήν κρούσεται, σέ είδα.  
 Φ. — Κίττα τόν 'Αργυροπούλο και τήν 'Αργυροπούλου, 'στή γαλαρία κίττα τήν Κατερινουόλου,



τὴν δεσποινίδα τὴν Βουγά, καὶ τὴν κνυτὰν Καλλία,  
 καὶ βλῆσαι καὶ κορδωμάτα καὶ τόσα μαγαλιὰ,  
 καὶ τσιριμιόντις μπύλικιαι κ' ἀβρότητα τῶν τρόπων  
 καὶ στραβεμισουσιναμάματα καὶ μορφαρισμὸς ἀνθρώπων,  
 καὶ κῦτταζε πῶς καταντᾷ τὸ τῶν ἀφάτων ἔσμα,  
 αὐτὸ τὸ καθ' ὁμίωσιν καὶ κατ' εἰκόνα πλάσμα.  
 Π.—Τὸν εἶδες τὸν Ἀλμειδα, τὸν Τόνου ὁλοτάξ;  
 Φ.—Τὸν εἶδα. Περικλιτό μου... πολὺ καλὸ παιδί.  
 Π.—Τὸν Βαρεβαδάκη κῦτταζε, τὸν Νικολῆ τούτστι,  
 πούχει παρόσμα σωρῶ,  
 καὶ τρέζα μῆσα ἴσ' τὸν χορῶ,  
 καὶ μ' ὄλαις κ' ὄλαις, Περικλῆ, κἀνε Χριστὸς Ἀνίστη.  
 Φ.—Μὰ νάσου μὴ, πού τρέγεται καὶ μὲ τὸ κοκκαλάκι,  
 κ' ἡ Τριανταφυλλάκινα ὅσα τριανταφυλλάκι.  
 Π.—Ἄς εἶγα μάτια δώδεκα καὶ γὰ τὴν Κυριακίδη,  
 πού τοῦ κορκου τὸ σφερὸ φορεὶ καμαροροῦδι.  
 Φ.—Τὴν Καραμάνου κῦτταζε τὴν τῆς Ἀλεξανδρείας  
 καὶ τῆς Τζιτζικαῖς ἀπ' ἰδῶ πλῆθ τῆς ὑποστροφίαις.  
 Π.—Κι' ἄλλος ντουινὰς μᾶς ἔρχεται, κάθε λογῆς μοντέλο.  
 Φ.—Νῆ κ' ὁ Ψαρούδας, μουσικὸς, ἀρίστην κερτί.  
 Π.—Ἐδῶ θὰ χάσης, Φασουλή, ταῦθ' αὐτὰ μὲ τὸ καλάθι.  
 Φ.—Ὁ Καραπάνος φάνηκε γὰ μὴ στιγμὴ κ' ἔχθθ.  
 Π.—Ἦλθε, μᾶς εἶδε, κ' ἔφυγε...  
 Φ.— Ὅθ' ἔβρισκεται ἴστῃς ὄρασι του.  
 Π.—Τὸν Εὐριπίδῃ τὸν Χοῖδα κῦτταζὸς μὲ τῆς κόρας του.  
 Ἀθναῖδα λέν τὴν μὴ, Μαρία λέν τὴν ἄλλη...  
 γὰ νὰ τῆς ἔτῃς καλλίτερα καθίριος τὸ κιάλι.  
 Φ.—Γὰ κῦτταζε τὸν σφερὸ τῆς μὴ τρέζα πῶς τεντόνει,  
 μὴ μὲ σκουντῆς, βρε Περικλῆ, κοντεύει νὰ μὲ ληώσης...  
 νὰ κ' ἡ κυρία Μάτση... τὸν ἔβρεσι τὸν Ἀντώνη,  
 πού κάνει ἴστ' ἀ συμπόσια Λατινικὰς προπόσις.  
 Π.—Περνᾷ ἔμπροσθὰ μὲ τὸ μονάκι ὁ Κόκκος Χατζηπέτρος  
 κ' ὁ τῆς Πηγιάδας Βιζανῆς, ρεμβιάζων ὑπερμπίτρος,  
 Φ.—Ἰδοὺ κ' ὁ Παῦλος ὁ Βακκίς, τοὺς μπάλους ἀποστέργγων,  
 πού τᾶζαλε τοῦ τμήματος τῶν Δημοσίων ἔργων,  
 νὰ κ' ὁ χειρουργὸς Καλλιονέζης, πού ἴστ' ὀχτὸ τοῦ χερί  
 γίνεται ζωσπάρωχον τοῦ γένου τὸ μαχαίρι.  
 Ὅμως ἐν μίση τοῦ σωροῦ  
 ξαναῖοι καὶ τοὺς Βασιλεῖς,  
 νὰ κ' ἡ προστάτις τοῦ χοροῦ,  
 Πριγκήπισσα λασιφιλῆς.  
 Π.—Νὰ τῶρα μὲ τὸν Ἀνακτα χοροῦ ἡ Ζαλακίωστα,  
 τὴν βλῆσαις καὶ θαρρεῖς πῶς τρεῖς θαμίσκηνα κομπόστα,  
 νὰ τῶρα μὲ τὸν Ἀνακτα χοροῦ ἡ Κουσταλιζή,  
 μὴ νικητικὴν δεσποινίαν, μὴ στάξη καὶ μὴ βρέξῃ.  
 Κι' ὁ Κουσταλιζῆς ἴστ' ὀχτὸ κάνει πολλὴ γιγούρα,  
 μὲ ἴστῃς καθορίλαις κἀμποτε τὰ καταφῆρα σκούρα.  
 Φ.—Κιζιλάρω τὸν Γεννήταρη, τῶν χορευτῶν τὸν λένοντα,  
 κιζιλάρω καὶ τῆς Κατσαρᾶ,  
 μᾶνα καὶ κέρη μὴ χαρᾶ,  
 θαρρῶ ἴστ' Ἀνάκτορα γὰ αὐταῖς πῶς εἶπαμε τὰ δένοντα.  
 Π.—Ἄς πῆμε τῶρα ἴστ' οὐπὲ νὰ ρίξωμε τῆς πείνας,  
 καὶ βλῆσαι μῆς ἴστ' ἀρώματα μπουκέτου θηλυκοῦ  
 καὶ τῶν Μελῶδων τῶν τριῶν τῆς ἐλεκτάς δεσποινίαις,  
 τὸν Λένοντα, βρε Φασουλή, τοῦ Παύλου, τοῦ Κοκκοῦ.  
 Ἰστ' ἡν Γαλαρία καθίεται κ' ἡ δεσποινίς Καζάλη,  
 παρὰς Βαρβάτος κ' ἡ ὠμορρὰ χωρὶς πλοῦσις νᾶξ.  
 Φ.—Καῖθ' ἐκὺτελο καὶ μούθ' ἴστ' ὀχτὸν ἰδῶτα κολυμπᾶ...  
 κῦττα τὸν Ἀλκιβιάδῃ, τὸν σκερτσόο τὸν Καμπᾶ,  
 τὴν Πριγκήπισσαν χορεῖται τὴν Μαρίαν, κ' εἶναι τρέλλα,  
 κ' ἔγει ἴστ' ὀχτὸν παρᾶσθμὸ τοῦ τρία ὀκτάκτα κορδέλα,  
 Π.—Βλῆσαι τὸν Εὐαγγελίδῃ, τὸν γιγρῶ τὸν Ναυτικῷ,  
 πού καμμῖα τὸν περσιῖτα δὲν πηχᾶνει τοῦ κακοῦ,  
 βουθῆς καὶ τοῦ Παμπούκη μὲ πόδηρ ῥεϊγκάτα,  
 κ' ἂν λουσαῖς κατὰ τὴν εἰς αὐτὸν νὰ τρέξῃς πρώτα.

Φ.—Βλῆσαι τῆς Παρρὶν τὸν ἄνδρα, τὸν εὐπάρειον Γιαννάκη,  
 νὰ κ' ὁ Στράτος ὁ Δροσίνης μὲ τὸν Πέτρο τὸν Καννάκη,  
 τρέχουν τρέχουν καὶ κῦτταζῶν,  
 καὶ βουγῶν κ' ἀναστονάζων.

Π.—Νὰ ἴψαλλ' τὸν Διμερῆν ὀρὸ κορίτσινα καθὼς πρέπει,  
 γαιρῆται κανεῖς ἀλθῆβαις τέτοια πρόσωπα νὰ βλῆθῃ.  
 Φ.—Νὰ καὶ κάμποσ πολυροῦδι, καὶ κάμποσι σάν χιονίστρα,  
 νὰ κ' ἡ Βουτσινᾶ ἴστ' ἡ σάλια, περιλάλητος πιανίστρα.  
 Π.—Πρόσιες νὰ μὴ μεῦ ὄρασις τῆς βελαδάς τοῦ μινῆ.  
 Φ.—Νὰ κ' ὁ κύριος Βικίλας, τοῦ λαοῦ βιβλιοθήκη,  
 νὰ κ' ἡ ἐκίνησι τοῦ χειλάκι τοῦ ζαχαροκωσῶ,  
 κ' ὁ Χατζήπουλος ὁ Μήτσος μὲ γελίκο κεντητό.  
 Π.—Νὰ καὶ μὴ, κρατῆρ ὀσμομένιος, κ' ἄλλη κρῦα κ' ἄχαρη,  
 κ' ὁ Μαθιόπουλος ὁ Γιαννοργῆς, ὅπου κἀνε ζαχαρῆ,  
 κ' ὁ Μαθιόπουλος ὁ Μάνθος, τῆς θαλάσσης κρηπίδας,  
 ζηλυτὸ μαζ παλληκῆρι κ' ἄστρονόμος φασάρις.  
 Φ.—Πάλι τρέξ' ἡ σακκάρια, πάλι τὸ σταθὶ βροντᾷ,  
 πάλι μῦταις, Περικλιτό, σάν τὰ ῥάμψη τῶν γυθῶν,  
 νὰ παρόντες ὁ Ρωμῶνας κ' ὁ Σιμόπουλος κοντὰ,  
 κ' ὁ Θανάσης τῆς Παυδαίας κ' ὁ Καραπαῦλος ἀπῶν,  
 κ' ἀπ' τοὺς τρεῖς τοὺς Πιερράκος ὁ Θανάσης εἶναι μόνος  
 μὲ σταυρὸν τῆς Λεγεῶνος.  
 Π.—Ψαράδες ἔχουν ἴστ' ὀχτὸ τὰ ὀκτάτα τῶν ριγμένα,  
 οἱ μὲν ψαρεύων λαύρακκα, οἱ δὲ ροροῦ, καὶ φρίσαις,  
 κ' εἶπα κῦτταζῶν γυναικῶν ὅστ' ἀ γεγυμνομένα:  
 «μὴν εἶναι πᾶνῶν κόκκαλα; μὴν εἶναι μᾶλός σφίσις;»  
 Φ.—Ὅτι τῶν πατέρων τῶν πτωχῶν καὶ τῶν συζύγων βόγγουι,  
 μπερδεύονται μῆς ἴστ' ἀπαθῆ τῶν φουσταγιῶν οἱ φρόγγουι,  
 χορεῖσιν καὶ κρονόληροι καὶ τόσα παιδαριῖα  
 κ' ἡ ντουαλεῖται γίνονται παρτσάδες καὶ κουρέλια.  
 Π.—Γὰ κῦττα πῶς ἐξέβαψαν νυφίδες καὶ νυφίτσιαις,  
 πού τῶρα προτοβήθηκαν μὲ τὸν καινούριον χρόνον,  
 καὶ τῆς Ζλατάνου ἴψαλχαν ὀρὸ λαμπερῆς κερφίτσιαις,  
 μὴ ψεύτικη καὶ μὴ σωστῆ, κ' εὐρεθ' ἡ πρώτη μόνου.  
 Φ.—Νὰ ψάξωμε...  
 Π.— Περὶδρομος κανεῖς νὰ μὴ σ' ἀκούσῃ.  
 Φ.—Καλὰ μοῦ λῆς... ὑπομονὴ νὰ φύγῃ τὸ λαφούρι.  
 Π.—Χνώτο θῆναι ποδογούριος μὲς ἴστ' ἄμωτρα μου ζεστό,  
 δὲν ἀντέγω, Φασουλή μου, βᾶστα με νὰ σὲ βᾶσω.  
 Φ.—Ὅσο γὰ νὰ λιβαίνῃς μὴν κορμῆσαις, τεμπέλη,  
 μπάλους λίγες, μπάλους γρίφες, κόσμος εἶναι, τέτοια θέλει.  
 Μὰ τί βλῆσω, Περικλιτό; ... σὲ δὲ γνώριμας σιμὰ  
 βλῆπ' ἡ κόρη μου παρούσα  
 κάλλη τοῦ χοροῦ καὶ λούσα...  
 ἄλλῶν ντόν, καὶ σὺ ἴσ' τὸν μπάλου; πῶς δὲν ἔλθε κ' ἡ μαμμά;  
 Πότε πᾶ θὰ βῆγῃ ἴστ' οὗς μπάλους νὰ τιμῆσῃ τ' ὄνομά μου  
 καὶ μαζὶ σου νὰ μὲ σέρνῃς μ' ὀλα τὰ παρήσθμά μου;  
 —  
 (Ὁ χορὸς ἔπηρε τέλος  
 κ' ἔπαυσε τὸ καθὲ μέρος,  
 μὰ σάν ἔφυγαν τὰ τῆξάκη, τρίτα, δεύτερα καὶ πρώτα,  
 καὶ σάν ἀδεύσαν ἡ σάλιας καὶ σάν ἐδούσαν τὰ φωτα,  
 κ' ὡς ἀτμὸς ἐχθῶ ἡ πλάνη τοῦ χοροῦ τοῦ κοσμοπλάνου,  
 τὰ δὲ μωτρά τὰ ζυλιεῖνα  
 σπῆρ' ἀνάψανε κίρηντα,  
 κ' ἴψαλχαν παντοῦ νὰ βροῦνε τὴν κερφίτσα τῆς Ζλατάνου.)

### Καὶ καμπόσις ποικιλίας. μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Μάθετέ το, κύριοί μου καὶ φιλόμουσοι κυρίαί,  
 ἀριτον τοῦ Χριστοῦ βγαίνου ἐλεκταὶ μυθιστορίαί.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παραλίπτα παρῶντος,  
 ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν ὄρομον τοῦ Διδότου.